

189. ÍRÁS

A FELTÁMADÁS

RÖVIDDEL az után, hogy Jézust péntek délután eltemették, a Nebadon főangyalainak vezetője, aki ekkor az Urantián tartózkodott, összehívta az alvó sajátakarató teremtmények feltámadási tanácsát és hozzáfogtak a Jézus helyreállítását célzó lehetséges eljárás áttekintéséhez. A helyi világegyetem ezen összegyűlt fiai, Mihály teremtményei ezt a saját felelősségükre tették; nem Gábiel hívta őket össze. Éjfélre arra a következtetésre jutottak, hogy a teremtmény semmit sem tehet a Teremtő feltámadásának elősegítése érdekében. Hajlandók voltak megfogadni Gábiel tanácsát, aki arról tájékoztatta őket, hogy mivel Mihály „életét a maga szabad akaratából adta, ezért megvan a hatalma ahhoz is, hogy újra felvegye a maga szándéka szerint.” Nem sokkal a főangyalok, az élethorodók és a teremtmény-helyreállítás és morontia-teremtés munkájában az ő különféle társaik tanácsülésének megszakitását követően Jézus Megszemélyesült Igazítója, lévén, hogy személyesen ő vezette az Urantián akkor összegyűlt mennyei seregeket, e szavakat intézte a gondterhelten várakozó megfigyelőkhöz:

² „Egyikőtök sem tehet semmit annak érdekében, hogy segítse a Teremtő-atyákat az élethez visszatérni. A teremtményrész halandójaként halandói halált tapasztalt meg; egy világegyetem Fejedelmeként még mindig él. Amit ti megfigyelhettek, az a názáreti Jézus halandói átmenete a húsvér testbeni életből a morontia életbe. E Jézusnak a szellem-átmenete akkor fejeződött be, amikor én elváltam az ő személyiségétől és a ti ideiglenes vezetőtök lettem. A Teremtő-atyátok úgy döntött, hogy átesik a halandói teremtményei teljes körű tapasztalásán, az anyagi világokon való megszületéstől a természetes halálon és a morontia feltámadáson át az igaz szellemlét rendjéig. Ennek a tapasztalásnak egy bizonyos szakaszát láthatjátok majd, de abban ti nem vehettek részt. Azokat a dolgokat, melyeket ti rendszerint a teremtményekért tesztek, nem tehetitek meg most a Teremtőért. A Teremtő Fiúnak megvan a saját hatalma ahhoz, hogy magát bármely teremtmény fiához hasonló alaknak adja; megvan a saját hatalma ahhoz, hogy a megfigyelhető életet feladja és felvegye azt újra; és azért rendelkezik ezzel a hatalommal, mert a paradicsomi Atya közvetlenül így rendelte, és én tudom, mit beszélek.”

³ Hallván a Megszemélyesült Igazító szavait, az izgatottság jelei kezdtek mutatkozni mindannyiuk magatartásán, Gábieltől a legszerényebb kerubig. Látták Jézus halandói testét a sírban; érzékelték a szeretett Fejedelmük világegyetemi tevékenységének bizonyítékait; és mivel nem értették ezeket a jelenségeket, türelmesen várták a fejleményeket.

1. A MORONTIA ÁTMENET

¹ Vasárnap reggel két óra negyvenötkor a paradicsomi megtestesülési bizottság, melyet hét, nem azonosított paradicsomi személyiség alkotott, a helyszínre érkezett és

nyomban fel is sorakoztak a sírbolt körül. Tíz perccel korábban az összevegyült anyagi és morontia működés keltette erőteljes rezgések kezdtek kiindulni József új sírhelyéből, és két perccel három óra előtt, ezen a vasárnap reggelen, Kr.u. 30. április 9-én, a názáreti Jézus feltámadott morontia alakja és személyisége előjött a sírból.

² Miután a feltámadott Jézus kikelt a temetkezési sírhelyéből, a húsvér test, melyben csaknem harminchat évet élt és munkálkodott a földön, még mindig ott feküdt a sírfülkében, háborítatlanul és a lenvászon lepelbe göngyölve, éppen úgy, ahogy a testet József és társai péntek délután nyugalomra helyezték. A sírbolt előtti követ sem mozdította el senki; Pilátus pecsétje sértetlen volt; a katonák még mindig ott álltak őrségben. A templom őrei állandó szolgálatot láttak el; a római őrséget éjfélkor váltották. Ezen örök egyike sem gyanította, hogy a virasztásuk tárgya egy új és felsőbb rendű létformába emelkedett, és hogy a test, melyet őriztek, most már egy levetett burok, melynek semmilyen további kapcsolata nincs Jézus megszabadult és feltámadott morontia személyiségével.

³ ¶ Az emberiség nehezen fogja fel, hogy mindenben, ami személyes, az anyag a morontia csontváza, és hogy e kettő az állandó szellemvalóság tükröződő árnyéka. Mikor fogjátok végre úgy tekinteni az időt, mint az örökkévalóság mozgó képét és a teret, mint a paradicsomi valóságok tovasuhanó árnyékát?

⁴ Amennyire meg tudjuk ítélni, sem e világegyetemi teremtménynek, sem más világegyetemekből való személyiségnek nem volt köze a názáreti Jézus morontia feltámadásához. Pénteken a teremtményrész halandójaként adta életét; vasárnap reggel pedig a norlatiadekbeli Satania csillagrendszer morontia lényeként vette fel újra. Sok mindent nem értünk Jézus feltámadásában. Tudjuk viszont, hogy a dolog úgy és akkor ment végbe, ahogy előadtuk és nagyjából a jelzett időpontban. Feljegyezhetjük azt is, hogy e halandói átmenettel, illetőleg morontia feltámadással kapcsolatos minden ismert jelenség éppen ott, József új sírboltjában zajlott, ahol Jézus halandói anyagi maradványa a halotti ruházatba volt burkolva.

⁵ Tudjuk, hogy ebben a morontia ébredésben nem vett részt semmilyen teremtmény a helyi világegyetemből. Érzékeltük a hét paradicsomi személyiséget a sír körül, de nem láttuk, hogy bármit is tettek volna a Mester ébredésével összefüggésben. Mihelyst Jézus megjelent Gábiel mellett a sír felett, a hét paradicsomi személyiség jelezte, hogy haladéktalanul távozni kíván az Uverszára.

⁶ A következő állításokkal mindörökre tisztázni szeretnénk Jézus feltámadásának fogalmát:

⁷ 1. Az ő anyagi vagy fizikai teste nem képezte részét az ő feltámadott személyiségének. Amikor Jézus a sírból előjött, a húsvér teste háborítatlanul a sírban maradt.

Anélkül emelkedett ki a sírhelyből, hogy elmozdította volna a bejárat előtt lévő köveket és megrongálta volna Pilátus pecsétjeit.

⁸ ¶ 2. Nem úgy kelt ki a sírból, mint egy szellem, és nem is úgy, mint a nebadoni Mihály; nem a Teremtő Fejedelem azon alakjában jelent meg, amely alakkal az Urantián való megtestesülése előtt rendelkezett.

⁹ ¶ 3. József eme sírjából azok morontia személyiségéhez igen hasonló alakban jött elő, akik a Satania e helyi csillagrendszere első lakóvilágán lévő feltámadási csarnokokból mint feltámadott morontia felemelkedő lények emelkednek ki. És abból, hogy a Mihály-emlékmű az egyes számú lakóvilág feltámadási csarnokainak hatalmas udvara közepén áll, arra következtetünk, hogy a Mester urantiai feltámadását valamiképpen ezen a csillagrendszeri első lakóvilágban segítették elő.

¹⁰ ¶ A sírból kikelve Jézus első dolga az volt, hogy üdvözölte Gábrielt és arra utasította, hogy maradjon továbbra is az Immanuel felügyelete alatt álló világegyetem ügyeinek intézője, és ez után meghagyta a melkizedek főnökének, hogy tolmácsolja testvéri üdvözlését Immanuelnek. Ezt követően kérte, hogy az edentiai Fenséges szerezzze be a Nappalok Elődeinek igazolását az ő halandói átmenetéhez; és a hét lakóvilág összesereglett morontia csoportjaihoz fordulva, akik azért gyűltek össze itt, hogy köszöntsék és üdvözöljék a maguk teremtményi rendjében megjelent Teremtőjüket, Jézus elmondta a halandói utáni létpályájának első szavait. Így szólt a morontia Jézus: „Miután befejeztem életemet a húsvér testben, egy rövid ideig itt leszek ebben az átmeneti alakban, hogy jobban megismerjem a felemelkedő teremtményeim életét és még teljesebben nyilatkoztassam a paradicsomi Atyám akaratát.”

¹¹ Miután Jézus a beszédet befejezte, jelzett a Megszemélyesült Igazítónak, és az összes világegyetemi értelem, akik az Urantián összesereglettek, hogy tanúi legyenek a feltámadásnak, parancsot kaptak a maguk világegyetemi feladataihoz való azonnali visszatérésre.

¹² Jézus most kezdett kapcsolatot teremteni a morontia szinttel, mert teremtményként megismerte annak az életnek a feltételeit, melynek a rövid ideig való megélését az Urantián vállalta. A morontia világ dolgaiba való embevezetés földi időben több mint egy órát vett igénybe és kétszer szakította meg azt ama vágya, hogy kapcsolatba lépjen a korábbi társaival a húsvér testben, amint azok eljöttek Jeruzsálemből, hogy csodálkozva nézzenek körül az üres sírboltban és ráleljenek arra, amit a feltámadása bizonyítékának tekintettek.

¹³ Ezzel ér véget Jézus halandói átmenete — az Ember Fiának morontia feltámadása. Megkezdődött a Mester azon időleges tapasztalása, amikor személyiségként félúton jár az anyagi és a szellemi között. És mindezt a magában meglévő hatalmon keresztül tette; semmilyen személyiség nem nyújtott neki segítséget. Most morontia Jézusként él, és amint hozzáfog ehhez a morontia élethez, az

emberi anyagi teste még ott fekszik a sírboltban háborítatlanul. A katonák még mindig őrt állnak, és a kormányzó sziklákon elhelyezett pecsétje még mindig nincs feltörve.

2. JÉZUS ANYAGI TESTE

¹ Tíz perccel három óra előtt, ahogy a feltámadott Jézus a Satania hét lakóvilágáról összesereglett morontia személyiségeket üdvözölte, a főangyalok vezetője — a feltámadás angyalaié — Gábielhez fordult és Jézus halandói testét kérte. A főangyalok főnöke ezt mondta: „Nem vehetünk részt urunk, Mihály alászállási tapasztalásának morontia feltámadásában, de szeretnénk megkapni a halandói maradványait, hogy haladéktalanul hozzáfoghassunk az elbontásához. Most nem az anyagtalanná lényegítő eljárásunk alkalmazását javasoljuk; pusztán a felgyorsított idő eljárást szeretnénk segítségül hívni. Elég volt látnunk, amint a Fejedelmünk él és meghal az Urantián; a mennyei seregeket megkímélnénk attól az emléktől, melyre a Világegyetem Teremtője és Megtartója emberi alakjának lassú felbomlása láttán tehetnek szert. Az egész Nebadon mennyei értelemeinek nevében kérlek, adj felhatalmazást arra, hogy átvegyem a názáreti Jézus halandói testét és hatalmazz fel bennünket, hogy annak haladéktalan lebontását elvégezzük.”

² És miután Gábiel megtanácskozta a dolgot az Edentia rangidős Fenségesével, a mennyei seregek főangyali szóvivője engedélyt kapott, hogy a belátása szerint járjon el Jézus maradványai esetében.

³ Miután a kérését teljesítették, a főangyalok főnöke segítségül hívta számos társát, valamint a mennyei személyiségek minden rendjének képviselői által alkotott nagyszámú sereget, és akkor, az urantiai közteslények segítségével hozzáfogtak, hogy birtokba vegyék Jézus fizikai testét. E holttest tisztán anyagi teremtés volt; fizikai és valóságos; nem lehetett úgy kivinni a sírboltból, mint ahogy a feltámadási morontia alak képes volt kijutni a lepecsételt sírból. Bizonyos morontia kiegészítő személyiségek közreműködésével a morontia alak egyszer szellemivé tehető, s ezzel a közönséges anyag iránt közömbössé válik, míg máskor az anyagi teremtmények számára érzékelhetővé és velük kapcsolat létesítésére képessé válhat, éppen olyanná, mint a teremtrész halandói.

⁴ Ahogy hozzáfogtak, hogy eltávolítsák Jézus testét a sírból annak előkészítéseként, hogy azt a közel pillanatszerű lebontás keretében méltóságteljesen és tisztelettel eltüntessék, a másodfajú urantiai közteslények azt a feladatot kapták, hogy a sírbolt bejárata elől gördítsék el a köveket. E két szikla közül a nagyobbik egy terjedelmes, kör alakú darab volt, nagyon hasonlított egy malomkőhöz, és a követ egy sziklavágtatban lehetett mozgatni, így oda-vissza tudták görgetni aszerint, hogy megnyitni vagy lezárni akarták a sírt. Amikor az őrt álló zsidó őrök és a római katonák a reggeli gyöngye fényben azt látták, hogy e nagy kődarab elgördül a sír bejárata elől, látszólag magától — mert semmilyen látható dolgot nem észleltek, mely a mozgásért okolható lett volna — félelem és vakrémület

tört rájuk, és futva menekültek el a helyszínről. A zsidók előbb hazaszaladtak, majd pedig elmentek a templomba je-lenteni e dolgokat a kapitányuknak. A rómaiak Antónia erődjébe menekültek és jelentették is a látottakat a centuriónak, amint az szolgálatba lépett.

⁵ A zsidó vezetők már hozzáfogtak a Jézustól való feltételezett megszabadulás hitvány ügyletéhez azzal, hogy kenőpénzt ajánlottak a hitszegő Júdásnak, és most, amikor ezzel a zavarba ejtő helyzettel szembesültek, ahelyett, hogy azon gondolkodtak volna, hogy megbüntetik az őröket, amiért elhagyták a kijelölt helyüket, ahhoz folyamodtak, hogy megvesztegessék őket a római katonákkal együtt. E húsz ember mindegyikének fizettek valamennyit és arra utasították őket, hogy mindenkinek azt mondják: „Mialatt éjszaka aludtunk, a tanítványok lecsaptak ránk és elvitték a testet.” És a zsidó vezetők ünnepélyes ígéreteket tettek a katonáknak, hogy megvédik őket Pilátus előtt abban az esetben, ha valaha is a kormányzó tudomására jutna, hogy kenőpénzt fogadtak el.

⁶ ¶ A Jézus feltámadásában való keresztény hit az „üres sír” tényén alapult. Csakugyan *tény* volt, hogy a sír üres, ám nem ez a feltámadás *igazsága*. A sír valóban üres volt, amikor az első hívek megérkeztek, és eme tény, melyhez a Mester kétségtelen feltámadásának ténye társult, hamis hiedelem kialakulásához vezetett: ahhoz a tanításhoz, hogy Jézus anyagi és halandói teste szállt ki a sírból. A szellemi valóságokkal és az örökkévaló értékekkel kapcsolatos igazság nem mindig építhető fel nyilvánvaló tények keverékéből. Az egyes tények lehetnek ugyan anyagi értelemben igazak, de ebből nem következik, hogy ezen tények társítása szükségképpen igaz szellemi következtetésekhez vezet.

⁷ József sírboltja üres volt, de nem azért, mintha Jézus testét helyreállították vagy feltámasztották volna, hanem mert teljesítették a mennyei seregek kérését és így azok véghezvihették a különleges és egyedi lebontást, végrehajtották a „pornak a porhoz” való visszatérését úgy, hogy az időbeli késedelmek ne játszanak közre és a halandói rothadás, valamint az anyagi bomlás szokványos és megfigyelhető folyamatai ne érvényesüljenek.

⁸ Jézus halandói maradványai az elemekre való lebomlás ugyanazon természetes folyamatán mentek keresztül, mint amelyben a földön minden emberi test is részesül, kivéve, hogy a felbomlás e természetes módját egy időpontban úgy felgyorsították, siettették, hogy az addig a pontig jutott, hogy csaknem pillanatszerűen ment végbe.

⁹ Mihály feltámadásának igaz bizonyítékai szellemi természetűk, jóllehet e tanítást alátámasztja a teremtszész számos halandójának tanúsága, akik a feltámadott morontia Mesterral találkoztak, felismerték őt és bensőségesen társalogtak vele. Csaknem ezer emberi lény személyes élményének vált részévé, mielőtt végleg elhagyta volna az Urantiát.

3. A MEGÍTÉLTETÉSI FELTÁMADÁS

¹ Ezen a vasárnap reggelen, kevéssel fél öt után, Gábrriel magához hívatta a főangyalokat és felkészült, hogy az ádámi megítéltetési időszak lezárásaként megnyissa az általános feltámadást az Urantián. Amikor e nagy eseményben érintett szeráfok és kerubok hatalmas serege felsorakozott a megfelelő alakzatba, a morontia Mihály megjelent Gábrriel előtt, mondván: „Miként Atyámnak önmagában van élete, úgy adta azt a Fiúnak, hogy neki magában is legyen élete. Bár én még nem vettem vissza teljesen a világegyetemi hatáskör gyakorlását, ez az önként vállalt korlátozás semmilyen mértékben nem hátráltat abban, hogy életet adományozzak az alvó fiaimnak; kezdődjön hát a bolygói feltámadási számbavétel.”

² A főangyalok köre ekkor működött első alkalommal az Urantiáról. Gábrriel és a főangyali seregek a bolygó szellemi sarkának helyére vonultak; és amikor Gábrriel megadta a jelet, a hangja villanásszerűen jutott el a csillagrendszeri első lakóvilágra, mondván: „Mihály felhatalmazása alapján, támadjanak fel az urantiai megítéltetési időszak halottai!” Erre az Urantia emberfajtáinak összes továbbélője, akik Ádám napjai óta szenderültek el, és akik addig még nem kerültek megítéltetésre, a morontia beiktatásra készen megjelentek a lakóvilágok feltámadási csarnokaiban. És a szeráfok és társaik egy pillanat alatt felkészültek a lakóvilágokra való elindulásra. E továbbélő halandók csoportfelügyeletére egykor kijelölt szeráfi oltalmazók rendszerint jelen lettek volna védenekiknek a lakóvilágok feltámadási csarnokaiban való ébredésekor, ám ekkor azért tartózkodtak az Urantián, mert itt volt szükség Gábrriel jelenlétére Jézus morontia feltámadása kapcsán.

³ Függetlenül a számtalan olyan egyedtől, akinek személyes szeráfi oltalmazója volt, és akik kellő szellemi személyiségi előrehaladást mutattak és továbbmentek a lakóvilágokra az Ádám és Éva korát követő korszakokban, és bár eddig az urantiai fiak számos különleges és ezeréves feltámadására került sor, a mostani alkalom képezte a harmadikat a bolygói számbavételek, illetőleg teljes megítéltetési feltámadások sorában. Az elsőre a Bolygóherceg megérkezésekor került sor, a másodikra Ádám idején, és ez, a harmadik, a názáreti Jézus morontia feltámadását, az ő halandói átmenetét jelölte.

⁴ ¶ Amikor a főangyalok főnöke vette a bolygói feltámadás jelét, az Ember Fia Megszemélyesült Igazítója lemondott az Urantián összegyűlt mennyei seregek feletti hatásköréről, a helyi világegyetem mindeme fiait visszautalta a saját parancsnokaik fennhatósága alá. És amint ezt elvégezte, elindult a Szalvingtonra, hogy Mihály halandói átmenetének teljesítését bejegyeztesse Immanuelnél. És rögtön követte őt az a mennyei sereg, melynek szolgálatára nem volt szükség az Urantián. Gábrriel azonban az Urantián maradt a morontia Jézussal.

⁵ ¶ És ez a története a Jézus feltámadását kísérő jelenségeknek, ahogy azok látták, akik a részleges és korlátozott emberi látás fogyatékoságaitól mentesen követték ezen ese-

mények tényleges lefolyását.

4. AZ ÜRES SÍR FELFEDEZÉSE

¹ Ahogy közeledünk Jézusnak e vasárnap reggel végbe-ment feltámadásához, emlékeztetünk arra, hogy a tíz apostol Illés és Mária Márk házában tartózkodott, ahol is a felsőszobában aludtak, éppen azokon a kereveteken pihenve, melyeken a Mesterükkel megtartott utolsó estebéden foglaltak helyet. Ezen a vasárnap reggelen Tamás kivételével mindannyian ott gyűltek össze. Szombaton késő este, amikor először összejöttek, Tamás néhány percig velük volt, ám az apostolok látványa, melyhez a Jézussal törté-tek gondolata társult, már túl sok volt neki. Végigmérte a társait és nyomban elhagyta a helyiséget, elment a betfa-gei Simon házához, ahol egyedül akart elmerülni a gond-jaiban. Az apostolok mind szenvedtek, nem is annyira a kétkedéstől és a kétségbeeséstől, hanem a félelemtől, a bá-nattól és a szégyentől.

² ¶ Zebedeus Dáviddal és az arimateai Józseffel együtt Nikodémusz házában gyűlt össze Jézus mintegy tizenkét-tizenöt jelesebb jeruzsálemi tanítványa. Az arimateai Jó-zsef házában nagyjából tizenöten-húszan voltak jelen a ve-zető nők közül. József házában csak ezek a nők szálltak meg, és a szombat napján, valamint a szombatot követő est órái alatt itt bújtak meg, így nem is tudtak a sírnál felállí-tott katonai őrségről; nem tudták azt sem, hogy egy másik követ görgettek a sírbolt elé, és hogy mindkét követ Pilátus pecsétjével zárták le.

³ Ezen a vasárnap reggelen kevéssel három óra előtt, amikor a felkelő nap első jelei kezdtek megmutatkozni ke-leten, öt nő indult el Jézus sírjához. Bőségesen ellátták ma-gukat különleges balzsamozó oldatokkal, és nagy mennyi-ségű vázsongyolcsot is vittek magukkal. Az volt a szándé-kuk, hogy alaposabban bekenik Jézus testét a halotti bal-zsamokkal és gondosabban bekötik azt az új gyolcsokkal.

⁴ A Jézus teste bekenésének szándékával elindult nők a következők voltak: a magadáni Mária, Mária, vagyis az Al-feus ikrek anyja, Szalómé, vagyis a Zebedeus fivérek anyja, Johanna, vagyis Kuza felesége, és Zsuzsanna, vagyis az ale-xandriai Ezra leánya.

⁵ Nagyjából fél négyre járt az idő, amikor a kenőcsöket hozó öt nő odaért az üres sírhez. Ahogy a damaszkuszi kapun kiléptek, számos, a városba bemenekülő katonával találkoztak, akik kisebb-nagyobb rémület jeleit mutatták, és ez arra készítette őket, hogy néhány percre megálljanak; de amikor semmi sem történt, folytatták útjukat.

⁶ Igencsak meglepődtek annak láttán, hogy a követ va-laki elgördítette a sír bejáratából, minthogy az úton arról volt szó, hogy „Ki fog segíteni nekünk félregördíteni a kö-vet?” Letették a terheiket és félve, megrökönyödve néztek egymásra. Ahogy ott álltak, félelmükben reszketve, a ma-gadáni Mária összeszedte a bátorságát és megkerülte a ki-sebbik követ, majd belépett a felnyitott sírba. József e sír-boltja a kertjében, az út keleti oldalán lévő domboldalban

épült, és ugyancsak keletre nézett. Ekkorra az új nap haj-nala már elég világosságot adott ahhoz, hogy Mária meg-fordulva beláthasson arra a helyre, ahová a Mester testét el-helyezték és észrevegye, hogy a test eltűnt. A kőfülkében, ahová Jézust fektették, Mária csak azt az összehajtogatott kendőt látta, melyet a Mester feje alá tettek és azokat az érintetlen gyolcsokat, melyekbe a testet pólyálták, mégpe-dig úgy, ahogy a kővön feküdtek, mielőtt a mennyei sere-gek a testet eltávolították volna. A fedőlepel a temetkezési fülke tövében hevert.

⁷ Miután Mária néhány pillanatnyi időt eltöltött a sír bejáratánál (még nem látott tisztán, ahogy először a sír-boltba belépett), most észrevette, hogy Jézus teste eltűnt és annak helyén csak a halotti ruhák vannak, mire az ijedt-ségtől és az aggodalomtól felkiáltott. Az összes nő rop-pant ideges volt; már azóta idegesek voltak, hogy a város-kapuban összefutottak a megréttent katonákkal, és ami-kor Mária aggodalmában felkiáltott, megréttentek ők is és fejvesztve menekülni kezdtek. És nem is álltak meg, amíg végig futva oda nem értek a damaszkuszi kapuhoz. Ekkor-ra Johannát már lelkiismeret furdalás gyötörte, amiért ott-hagyták Máriát; ezért összegyűjtötte a társait, és elindul-tak vissza a sírhez.

⁸ Ahogy a sírhelyhez közeledtek, a megrémült magadá-ni, aki csak még jobban megréttent, amikor a sírból előjö-vet nem találta a várakozó testvéreit odakint, most odaszaladt hozzájuk, izgatottan azt kiáltva: „Nincs ott — elvit-ték!” És újra odavitte őket a sírhez, és mindannyian be is léptek és látták, hogy a sír üres.

⁹ Ez után mind az öt nő leült a bejárat melletti kőre és elkezdtek megvitatni a helyzetet. Ekkor még nem merült fel bennük, hogy Jézus feltámadt. Egymagukban voltak egész szombaton, és azt gyanították, hogy a testet egy má-sik nyugvóhelyre vitték. De amikor a nehéz helyzet ilye-tén való megoldásán gondolkodtak, nem tudtak magyará-zatot találni a halotti ruha szabályos elrendezetségére; ar-ra, hogy miként lehetett elmozdítani a testet úgy, hogy a gyolcsok, melyekbe be volt pólyálva, megőrizték a helyze-tüket és láthatóan érintetlenül heverték a párkányon.

¹⁰ ¶ Ahogy e nők ezen új nap első óráiban ott üldögél-tek, az egyik irányban megláttak egy néma és mozdulat-lan idegent. Egy pillanatra megint megijedtek, a magadá-ni Mária azonban odaszaladt hozzá és megszólította, mert úgy gondolta, hogy ő lehet a kert gondozója, és azt mon-dta, „Hová vitték a Mester? Hová temették? Mondd meg nekünk, hogy elmehessünk érte.” Amikor az idegen nem felelt neki, Mária sírva fakadt. Erre Jézus e szavakkal szólt hozzájuk, „Kit kerestek?” Mária azt mondta: „Jézust keres-sük, akit József sírjában helyeztek nyugalomra, de eltűnt. Te tudod hová vitték?” Erre Jézus azt mondta: „Hát nem azt mondta nektek ez a Jézus, még Galileában, hogy meg fog halni, de feltámad?” E szavak meglepték a nőket, de a Mester olyannyira megváltozott, hogy még mindig nem ismerték fel, mert a gyenge fénynek háttal állt előttük. És ahogy a szavain merengtek, a Mester jól ismert hangon szólva ezt mondta a magadániak, „Mária”. És amikor az

meghallotta az oly ismerősen hangzó és szeretetteljes üdvözlést közvetítő szavakat, már tudta, hogy a Mester hangja az, és odaszaladt, hogy a lába elé térdeljen, miközben azt kiáltotta, „Uram, és Mesterem!” És az összes többi nő is rájött, hogy a Mester áll előttük megdicsőült alakban, és sietve letérdeltek előtte.

¹¹ Ezek az emberi szemek azért láthatták Jézus morontia alakját, mert az átalakítók és a közteslények, valamint az akkor Jézus társaságában lévő, bizonyos morontia személyiségek különleges segédkezést végeztek.

¹² ¶ Ahogy Mária megpróbálta átkarolni Jézus lábát, a Mester azt mondta: „Ne érints meg Mária, mert nem olyan vagyok, amilyenként a húsvér testben ismertél. Ebben az alakban leszek veletek egy időre, mielőtt felemelkedem az Atyához. De most menjetek mindannyian, és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek — hogy feltámadtam, és hogy beszéltetek velem.”

¹³ Miután e nők magukhoz tértek a döbbenet okozta megrázkódtatásból, visszasiettek a városba és Illés Márk házához, ahol elmesélték a tíz apostolnak mindazt, ami velük megesett; de az apostolok nemigen akartak hinni nekik. Először arra gondoltak, hogy a nők látomást láttak, de amikor a magadáni Mária elismételte Jézus szavait, Péter, a nevét meghallva, kirohant a felsőteremből, szorosan a nyomában pedig ott haladt János, és nagy sietve elindultak a sírhoz, hogy maguk is megnézzék e dolgokat.

¹⁴ A nők elismételték a Jézussal folytatott beszélgetésük történetét a többi apostolnak, ám azok nem hittek nekik; és nem is voltak hajlandók maguk utánanézni a dolognak, ahogy Péter és János tette.

5. PÉTER ÉS JÁNOS A SÍRNÁL

¹ Amint a két apostol a Golgotához és József sírboltjához sietett, Péter gondolatai a félelem és a remény között csapongtak; félt találkozni a Mesterrel, ám a reményét megerősítette az a beszámoló, hogy Jézus külön szavakat intézett hozzá. Félig meg volt győződve arról, hogy Jézus valóban él; felidézte azon ígéretet, hogy a harmadik napon feltámad. Érdekes módon ez az ígéret nem jutott eszébe a keresztre feszítés óta egészen eddig a pillanatig, amikor északi irányban rohantak keresztül Jeruzsálemen. Ahogy

János a városból kifelé szaladt, az öröm és a remény különös elragadtatása tört fel a lelkében. Félig meg volt győződve arról, hogy a nők valóban látták a feltámadott Mestert.

² János, aki Péternél fiatalabb volt, le hagyta őt a futásban és elsőként ért oda a sírhoz. János ott állt a bejáratnál, a sírboltot figyelte, és őt is a Mária által leírt látvány fogadta. Simon Péter is hamar odaért és belépve meglátta ugyanazt az üres sírt, az oly különösen elrendezett halotti ruhákkal. És amikor Péter kijött, János is bement és maga is látta mindazt, és ez után leültek a kőre, hogy átgondolják, vajon mit is jelentenek a látottak és a hallottak. És mi alatt ott ültek, megfordult a fejükben mindaz, amit Jézusról mondtak nekik, de nem igazán tudták felfogni, hogy mi történt.

³ Péter először azzal állt elő, hogy a sírt kirabolták, hogy az ellenségeik ellopták a testet, talán megvesztegették az öröket. János azonban úgy érvelt, hogy a sírt aligha hagyják ilyen rendben, ha a testet ellopták volna, és azt a kérdést is feltette, hogy miként hagyhatták ott a gyolcsokat, és azok miként maradhattak láthatóan érintetlenül. És megint csak visszamentek mindketten a sírboltba, hogy tüzetesebben megvizsgálják a halotti ruhákat. Ahogy másodjára is kijöttek a sírboltból, a bejárat előtt ott találták sírva az időközben visszatért magadáni Máriát. Mária abban a hitben ment el az apostolokhoz, hogy Jézus kikelt a sírból, de amikor azok nem voltak hajlandók elhinni a beszámolóját, levert és kétségbeesett lett. Arra vágyott, hogy visszamenjen a sír közelébe, ahol Jézus jól ismert hangját hallotta.

⁴ Ahogy Mária ott őgyelgett, miután Péter és János elment, a Mester megint megjelent neki, azt mondta: „Ne kételkedj; legyen meg a bátorságod, hogy elhidd azt, amit láttál és hallottál. Menj vissza az apostolaimhoz és mondd el nekik megint, hogy feltámadtam és meg fogok jelenni nekik, hamarosan pedig elmegyek elébük Galileába, ahogy megígértem.”

⁵ Mária visszasietett Márk házához és elmondta az apostoloknak, hogy megint beszélt Jézussal, de azok nem akartak hinni neki. Ám amikor Péter és János visszatért, már nem nevettek, hanem félelemmel vegyes balsejtelem töltötte el őket.